

∞ De Kliniek 7 ∞

Opkomst

Christian Deterink

In de diepe catacomben van het kasteel waar dood en verschrikking heerste, liepen drie mannen door een lange donkere gang. Het onrustige licht van fakkels verlichte hun gestalten. Het waren Yves Vervain, Lesley Lander en de man die ooit Colin Joseph had geheten. Of beter gezegd, ooit Colin Joseph was geweest. Nu herbergde het lichaam de geest van Raso van Kaam.

De drie mannen liepen in een stevig tempo, met de haastige tred van leidinggevend. Feitelijk waren ze dat ook: samen waren ze de belangrijkste figuren van de Nieuwe Kliniek. Ze werden ook wel het Driemanschap genoemd.

Nadat de mannen drie keer een zijgang hadden genomen en in totaal meer dan honderd meter hadden afgelegd, bereikten ze het eind van de gang. Ze hielden stil voor een zware metalen deur waar aan weerszijden een wachtpost stond opgesteld. Beide mannen knikten het gezelschap onderdanig toe en openden toen de deuren.

Ze stapten binnen in een grote, hoge ruimte, die door de slechte verlichting halfduister was. Toch twijfelden ze geen moment, ze kenden de plek maar al te goed.

"Meneer", zei een aangesnelde, in een rood uniform geklede man ter begroeting.

"Hallo Dudoc", zei Yves, "Is alles in gereedheid gebracht?"

De man knikte kort, "ja".

"Dan kun je beginnen!", beval Yves op korte besliste toon. Terwijl Dudoc zich omdraaide om de orders door te geven, draaide Yves zich naar zijn metgezellen om.

"Ze hebben de fijnste exemplaren hierheen gebracht van die partij uit China", fluisterde hij. De ogen van Lesley Lander en Raso van Kaam gleden begrijpend naar het dertigtal gevangenen dat langs de lange wand van de ruimte aan hun ketenen hing.

"Wij mogen ons Voeden met de beste", zei Lesley op een toon die zijn gretigheid verried. Raso keek naar hem. Lesley was de tweede man in de vampier-organisatie die door Yves was opgezet, de Nieuwe Kliniek. Het was een charismatische, bijzonder aantrekkelijke man met een sterke persoonlijkheid die voor een belangrijk deel verantwoordelijk was voor het wereldwijde succes. Hij was het geweest die de vampiergemeenschap in Amerika had gemobiliseerd. Samen met Yves, die Europa had georganiseerd, hadden ze de omwaarschijnlijk sterke vampierbeweging samengesmeed die de wereld momenteel verbijsterde.

Raso glimlachte in zichzelf, terwijl hij zijn blik door de ruimte liet glijden. Hij bedacht zich dat de strakke organisatie van de Nieuwe Kliniek als geheel zich weerspiegelde in deze ruimte. Voor iedereen was het duidelijk dat zij het leidende driemanschap waren. Yves, de absolute leider en

zijn naaste vrouw Lesley waren beide onberispelijk gekleed in een inktzwart driedelig pak. Voor de rest bevonden zich, naast de gevangenen, alleen leden van het elitekorps van de Nieuwe Kliniek in de kelderzaal. Van deze zogenaamde Eerste Garde was Dudoc de commandant. Hij was herkenbaar door zijn weelderig versierde rode uniform. De overige gardisten hadden soberder uniformen en stonden strak in het gelid opgesteld langs de wand tegenover de gevangenen.

Raso bedacht zich dat alleen hij uit de toon viel, in zijn burgerlijke spijkerbroek en grijze trui. Maar hij wist tegelijkertijd dat zijn afwijkende kledinggedrag geheel werd geaccepteerd. Hij werd immers beschouwd als de geestelijk vader van de beweging. Raso had inmiddels meer dan eens gemerkt dat hij door zijn mede-vampieren werd aanbeden, als een God bijna. In het begin was hij hier verbijsterd over geweest. Tot bleek dat het Yves was die, toen hij zijn organisatie had opgebouwd, van hem een mythologische figuur had gemaakt. Degene die als eerste had gedurfd buiten de oude conventies te treden.

Raso wist dat het teveel eer was. Yves had in die tijd een lichtend voorbeeld nodig gehad en toen hem maar gebruikt, zo simpel was het. Om het allemaal wat spannender te maken had hij zijn daden tot enorme proporties uitvergroot. En natuurlijk, dacht Raso terwijl een geamuseerde glimlach over zijn gezicht gleed, had Yves er meteen bij verteld dat hij degene was geweest die zijn moord had gewroken. Moneta...

De gedachte vervloog en Raso zag dat de Eerste Garde de helft van de gevangenen had losgemaakt uit hun ketenen. Hen werd geen enkele gelegenheid tot ontsnappen gegeven: in een strakke choreografie werd elke gevangene meteen door een gardist opgevangen die hem in een stevige armgreep vastpakte.

Vervolgens kon de ceremonie beginnen die Raso altijd ironisch de "audiëntie" noemde. De gardisten stelden zich met hun gevangene op in een rij om vervolgens iedereen ter keuring voor te leiden aan het Driemanschap. Sommige sribbelden tegen, anderen waren te zwak en lieten zich willoos meevoeren. Het maakte niets uit. De gardisten leidden hun gevangene onverbiddelijk voort en hielden zelfs vaak een pluk haar vast om hun hoofd recht te houden. Raso bekeek de gevangenen onbewogen, zoals een slachter naar het vee kijkt. Het viel hem op dat het mensen waren met een duidelijk Aziatisch uiterlijk. Misschien waren het wel vluchtelingen. Maar ja, wat maakte dat eigenlijk uit. Het deed Raso deugd dat hun ogen pure angst en ongeloof uitstraalden. Gedrieën bekeken ze, ongegeneerd verlekkerd, de buit. Yves koos al snel: hij knikte kort toen een tanige maar aantrekkelijke vrouw voorbijkwam. Lesley liet zijn oog vallen op een opmerkelijke moedige Aziaat die hen schijnbaar zonder angst in de ogen keek. Raso echter gaf geen kik. Hij liet de stoet van de eerste helft gevangenen voorbijgaan zonder te kiezen.

"Is de keuze je te moeilijk?", glimlachte Lesley Raso toe.

Raso grijnsde, "Ik wil alleen het beste..."

Het duurde even voor de tweede helft gevangenen klaar was gemaakt voor de audiëntie. Raso keek opnieuw rustig en keurde elk potentieel slachtoffer opnieuw weloverwogen. Hij wist precies wat hij zocht: een wat vollere en gezonde vrouw: die hadden vaak smakelijk bloed.

Het was echter de derde gevangene, die voorbijkwam, die hem de adem in de hals deed stokken. Het was een smalle doodsbleke jongen, absoluut niet wat hij zocht, maar even waren voor zijn geestesoog beelden opgekomen. Van Maurice, die dood naast hem lag op het bed in het desolate pakhuis. Zijn fijne gelaatstreken leken door zijn plotselinge dood nog duidelijker te zijn geworden, alsof zijn gezicht in was was gegoten. En dan die verraden blik in zijn ogen, die zoveel ongeloof uitdrukten. Een plotselinge golf van verdriet, verlies en spijt schoot door zijn lijf. Raso herpakte zichzelf snel en wist zijn blik van de jongen te verwijderen. Schielijk keek hij om zich heen of iemand wat aan hem had gemerkt, maar tot zijn opluchting leek dat niet zo te zijn. Snel koos hij toen maar zijn slachtoffer, zonder hier verder veel aandacht aan te besteden.

Zoals gewoonlijk Voedden ze zich waar de anderen bij waren. Yves en Raso hadden geen problemen met hun slachtoffers. Hongerig scheurden ze hun hals open en voedden zich aan het gul stromende bloed. Lesley had meer tegenstand van zijn slachtoffer, dat zich hevig verzette. Raso beseftte dat Lesley expres een weerbarstige prooi had gekozen: hij had gemeend deze gelegenheid te moeten aangrijpen om alle aanwezigen nog eens te laten zien hoe fenomenaal sterk hij was. En inderdaad, hoe hard de Aziaat ook schopte, Lesley wist schijnbaar moeiteloos zijn slagader te vinden.

Toen ze klaar waren en het bloed van hun mond en kleding hadden geveegd, riep Yves commandant Dudoc bij zich.

"Meneer?"

"Ontketen alle gevangenen", beval Yves, "Maak er een kleine jachtpartij van..."

Dudoc's mond krulde zich in een wrede grijns. Hij draaide zich om en begon snel zijn orders te verspreiden.

Het volgende halve uur waren Yves, Raso en Lesley er getuige van hoe de leden van de Eerste Garde zich voedden aan de ongelukkigen die voor de korte tijd die hun leven nog restte uit hun boeien waren bevrijd. Raso, Yves en Lesley bekeken de orgie van bloed mild glimlachend, zoals vaders zouden doen die hun kroost vrolijk ziet spelen.

Uiteindelijk was het voorbij. De Eerste Garde, dat zich even helemaal had laten gaan, schikte zichzelf snel weer in haar strakke discipline en ruimde vlot en accuraat de lijken op. Raso keek toe hoe het lijk van de bleke jongen werd weggesleept. Hij was tevreden over zichzelf toen hij merkte dat dit geen enkele emotie of herinnering meer bij hem opriep.

"Hoe is het eigenlijk, de dood?", vroeg Yves even later, toen hij en Raso waren neergestreken in de werkkamer van Yves, één van de mooiste vertrekken van kasteel Gacheret.

"Dat is moeilijk te beschrijven...", antwoordde Raso peinzend. Zijn stem was in rust laag en sonoor, en klonk hem zelf een beetje vreemd in de oren. Hij beseftte dat het nog wel even zou duren voor hij helemaal aan dit nieuwe lijf was gewend. Het was ongelooflijk hoe sterk een geest zich aan een lichaam hechtte.

"Probeer het eens...", spoorde Yves hem aan.

Raso verzat in zijn comfortabele stoel en keek nadenkend om zich heen. De werkkamer van Yves was een weelderig ingerichte salon, waarvan de muren geheel waren bedekt met prachtige schilderijen, omlijst in barok uitgesneden houten panelen. Op de vloer lagen veelkleurige tapijten en boven hen hing in de hoge ruimte een enorme kroonluchter. Het knapperende haardvuur, in de met prachtige ornamenten versierde, open haard, was de enige lichtbron in de kamer.

Raso hief zijn arm en wees naar één van de schilderijen. "Heb je gemerkt dat deze schilderijen bijna exacte kopieën zijn van de fresco's in de Duomo van Florence? Ze verbeelden het Laatste Oordeel. Jezus daar is de centrale figuur, met om hem heen zijn verzamelde getrouwen. Maar interessanter is dat schilderij daar!" Raso wees naar de schilderij in de hoek, die in het halfdonker van de kamer moeilijk zichtbaar was. "Dat daar verbeeldt de Hel. Naar mijn mening de meest fantasierijke maar uiteindelijk ook meest waarheidsgetrouwe verbeelding van het Hiernamaals..."

Yves keek ingespannen naar het schilderij, een tafereel van wat de binnenkant van een vulkaan leek, met aan alle kanten grote vuurzeeën. Het geheel werd spookachtig verlicht door het dansende licht van het haardvuur. "Vuur..?", vroeg hij.

Raso keek hem aan. Weer verbaasde het hem hoe Yves was veranderd. De laatste keer dat hij hem had gezien, een jaar of vier geleden, was zijn neef, net als hij, een student geweest, een jongen nog. Maar zoals hij daar nu zat, in zijn rood-fluwelen kamerjas, met in zijn hand een glas wijn, leek hij heel veel ouder. Gerijpter. En ,meer dan ooit, merkte hij dat er in Yves een heilige overtuiging schuil ging die daar voorheen niet was geweest. Nee, Yves was geen onzekere, zoekende adolescent meer. Hij was een doelbewuste, krachtige verschijning geworden. De passende leider van de Nieuwe Kliniek, de internationale vampierbeweging.

"Nee", zei hij tenslotte, "het hiernamaals is het niets. Maar het is ook de Hel; de grootst denkbare verschrikking. En hoe is dat beter te verbeelden, op een manier die de mensen begrijpen, dan door vuur? Nee, de Hel is door niemand beter verbeeld dan Brunelleschi, toen op die fresco's." "Leegte dus", bromde Yves, "En geen plaats voor een God. Geen Jupiter, Jehova of Allah..." Raso wuifde het idee weg met zijn hand, "Natuurlijk niet. Maar ik weet zeker dat ook jij dat nooit echt hebt geloofd."

Yves nam bedachtzaam een slokje wijn, "In mijn vorige leven zei ik altijd dat ik niet geloofde in God, maar wel dat er iets moest zijn."

Raso lachte spottend, "Het klassieke antwoord van het luie gepeupel dat nooit echt heeft nagedacht. Ik hoop dat je tot je zinnen bent gekomen!"

"Zeker", antwoordde Yves, "Ik heb ontdekt dat het leven het enige is dat het waard is om te aanbidden."

"Goeie jongen", zei Raso tevreden, op de toon van een mentor tot zijn leerling. En feitelijk was hij dat ook.

"Hoe denk jij daarover?", vroeg Yves nieuwsgierig.

"Hetzelfde, natuurlijk. Het leven is een verrukking, en oneindig waardevol. Dat weet ik nu zeker. Maar ik moet toegeven, ook ik heb geestelijk gedooled. Pas in dit leven, mijn derde, kwam ik tot dit inzicht. Eerlijk gezegd, Yves, begrijp ik niet hoe ik dat ooit anders had kunnen zien. Ik weet nog, hoe ik, in mijn saaie grijze-muizen eerste leven, als doodnormaal studentje, wel eens heb gemijmerd over de waarde van het leven. Of het het allemaal wel waard was. De teleurstellingen, de eenzaamheid, het gezwog. Ik kan het me nu nauwelijks meer voorstellen. Nu ik eenmaal weet hoe het was om echt en vol te leven, het leven van de echte vampier, en vooral nu ik heb gezien hoe de dood werkelijk was, zal ik me koste wat kost vastklampen aan het leven."

Yves knikte begrijpend.

"Jij zegt dat het leven waardevoller dan wat dan ook is. Hoe rijm je daarin dat wij, de Nieuwe Kliniek, vele levens eindigen om ons aan het bloed te Voeden?"

Raso keek Yves geamuseerd aan, "Bespeur ik daar enige twijfel over wat je zelf bent begonnen? Wat denk je eigenlijk zelf?"

"Vanuit ons als vampier redenerend zie ik daar geen bezwaar tegen. We leven volgens onze aard, zoals het moet. Kun je van een adelaar vragen zich niet meer te voeden aan de muizen in het veld? Nee, ik denk het niet."

Raso knikte, "Je hebt ontegenzeggelijk gelijk. Maar er is meer. Ik beschouw ons soort als superieur. De vampier is bovengeschiedt aan de normale mens, simpelweg omdat het uiteindelijk in staat is het kostbaarst van alles te veroveren. Het eeuwige leven."

Yves lachte breed en hief het glas, "Laten we daar op drinken."

Ze lieten de glazen klinken, "Op het eeuwige leven!"

Die nacht sloiep Raso slecht. Woelend in zijn hemelbed stormden de gedachten door zijn hoofd. Al sinds hij uit de dood was opgestaan, had het leven hem als een wervelwind meegegrepen. Het was nog steeds moeilijk voor hem om bij te blijven. Door zijn nieuwe, geheel andere, lichaam was hij van het één op het andere moment ook bijna een andere persoon geworden. In zijn vorige leven was hij een jonge hond geweest, nu was hij opeens een ouderling van wie wijsheid en terughoudendheid werd verwacht. Het viel hem soms niet mee.

En dan was er nog die totaal andere situatie waar hij in terecht gekomen was. Nog steeds kon hij nauwelijks bevatten wat Yves bereikt had: het oprichten van een internationale organisatie van vampiers. Hoe het Yves, en in zijn voetspoor Lesley, was gelukt vrijwel alle levende vampiers mee te krijgen in hun beweging was onduidelijk, maar het was ontegenzeggelijk imponerend. Want tot aan dat moment hadden de wereldwijd levende vampiers (zo'n 500) ongeveer dezelfde instelling gehad als die van de oude Kliniek. Ze hadden zich geconfirmeerd aan de normale mensen. En alhoewel ze zich regelmatig voedden, doodden ze nooit mensen en waren ze juist uitgesproken vreedzaam.

Als Yves en Lesley niet op dat moment op het toneel waren verschenen was het misschien nog wel gebeurd dat de vampiers geheel in de maatschappij waren geïntegreerd. Als. Want Yves en Lesley hadden de gemeenschap met een nieuw elan enorm opgeschud en bijna iedereen ervan

weten te overtuigen mee te gaan in hun filosofie. Een filosofie waarin de vampier werd teruggevoerd tot zijn ware aard, onbeteugeld en zonder mededogen zijn lusten botvierend. Het was allemaal zo verwarrend voor Raso omdat hij nog wist hoe het geweest was voor zijn dood. Toen waren de vampiers onzichtbaar geweest, als het ware onder de mat geschoven, als stoffige overblijfselen uit een andere tijd. En de wereld was zich op in de veilige gedachte gaan wentelen dat vampiers niet bestonden en zelfs nooit bestaan hadden.

Maar de wereld had nooit begrepen wat vampiers waren. Men had van de vampier het rare beeld in het hoofd van een ondode, die kon worden bestreden met knoflook, zilver, crucifixen en houten staken. Allemaal onzin. Het enige wat klopte was dat vampiers slecht tegen licht konden. Dit was vroeger zeker zo geweest, toen was het vaak zelfs dodelijk geweest. Maar de moderne vampier was geëvolueerd: tegenwoordig was licht slechts hinderlijk voor hem en op zijn hoogst schadelijk, maar nooit dodelijk.

Hoe het ook zij; de wereld had zich vergist, pijnlijk vergist. En dit was de tijd om de prijs betalen. Vergenoegd had Raso kennis genomen van het feit dat de vampiers inmiddels wereldwijd een keiharde realiteit waren geworden. Want toen de vampiermoorden een steeds hogere vlucht begonnen te nemen, moest men op een gegeven moment de waarheid wel onder ogen zien. Hoe hard de verschillende nationale veiligheidsorganisaties (als de Harker Dienst) ook probeerden alle tekenen die wezen op het bestaan van vampiers te verhullen. Maar waar ze hierin jarenlang, zelfs eeuwenlang waren geslaagd, was het hun uiteindelijk onmogelijk geworden de talloze vampiermoorden nog in de doofpot te stoppen. Zeker toen er op een gegeven moment in Parijs video-opnames opdoken van een vampier die zich voedde aan zijn slachtoffer. De media waren er opgesprongen en waren niet meer gestopt tot de beerput helemaal opengetrokken. Ze hadden ze de wereld geschokt met een onophoudelijke stroom steeds verontrustender verhalen over vampiers. En een kille golf van oeroude angst had over de planeet geslagen. Een angst die steeds groter werd, naarmate de kracht van de Nieuwe Kliniek van Yves groeide.

Inmiddels had de Nieuwe Kliniek vestigingen in tien landen en had het vijfhonderd aangesloten leden, vrijwel alle levende vampiers. Raso had alle afdelingen inmiddels bezocht en had genoten. Hij vond het heerlijk om te zien hoe zijn levenswijze als vampier gemeengoed was geworden. En lid van het Driemanschap, had hij de toegang gehad tot geneugtes die alles wat hij eerder had meegemaakt overstegen.

Maar hoe gelukkig hij zich ook voelde, en hoe opwindend zijn leven ook was, de herinnering aan Maurice was hij blijven meedragen. Wat er eerder die dag was gebeurd, toen hij in een fractie van een seconde Maurice had gemeend te herkennen in een naamloos slachtoffer, gaf aan hoe dicht tegen de oppervlakte dat verdriet nog steeds zat.

Natuurlijk had hij geprobeerd na zijn geboorte zijn vreselijke fout goed te maken en ook Maurice terug te halen naar het leven. Wekenlang had hij alles overhoop gehaald om de resten van het lijk te vinden. Toen hij daar uiteindelijk in was geslaagd, was hij zo blij geweest als een kind, en Maurice' overblijfselen aan zijn borst gedrukt. Maar de teleurstelling was al snel gekomen. Het lijk had in een abominabele toestand verkeerd. Sinds ze het in een bad met continu ververst bloed

hadden gelegd, was de verrotting van het lijk weliswaar stopgezet, maar dat veranderde weinig aan het feit dat het lijk te slecht leek om nog ooit weer, door wat voor een geest dan ook, te worden bewoond. En dat terwijl Raso vastbesloten was Maurice zijn eigen lichaam terug te geven.

Maar dat was slechts de eerste helft van de mislukking geweest. Hij had Ethel de heks de opdracht gegeven de geest van Maurice op te roepen, zoals ze ook al eerder succesvol hem uit het dodenrijk had teruggeroepen. Maar toen ze dit had geprobeerd, staande bij de bloedkist met Maurice' overblijfselen, was er totaal geen reactie gekomen. Eindeloos hadden hij en Ethel gezocht in het hiernamaals. Maar waar hij op een toendertijd de roepende stemmen had beantwoord, was het nu heel stil gebleven. Wat ze ook hadden geprobeerd. Totaal gefrustreerd en diep bedroefd hadden ze tenslotte de zoektocht moeten opgeven.

Kreunend draaide Raso zich om naar zijn andere zijde. Met zijn hand streek hij over zijn ogen, waarachter een hoofdpijn opstak. Hij probeerde de geesten uit zijn hoofd te drijven en nam zich voor de volgende dag opnieuw Ethel te consulteren.

Uiteindelijk sliep hij in.

De vooraanstaande positie binnen de Nieuwe Kliniek die Ethel de heks had verworven, werd weerspiegeld in de uitgestrekte vertrekken die ze in Chateau Gacheret had opgeëist. De eerste keer dat Yves haar had gesproken, was ze de uitbaatster geweest van een miniscuul klein en obscuur winkeltje in de binnenstad van New Orleans. Sinds het eerste gesprek was ze één van de belangrijkste raadgevers geworden van Yves en het Driemanschap.

Toen Raso haar werkkamer binnenliep zat Ethel achter de computer op haar chaotische bureau. Ze was juist bezig vragen te beantwoorden die binnenkwamen op het forum van de internet-pagina die ze beheerde.

"Raso, mijn lief", zei ze.

Hij kuste haar gewillig op haar wang. Hij vond het niet onprettig, Ethel was een aantrekkelijke vrouw. Ze had een getinte huid, lang ravenzwart haar en een scherp geprononceerd gezicht met grote donkere ogen die een ruime levenservaring verried. Haar leeftijd was moeilijk te schatten, maar het moest ergens tussen de 30 en 50 jaar zijn. Raso beseftte dat ze een goede partij voor hem zou zijn, ware het niet dat hij zich ergens nog steeds een jongen van 23 jaar voelde en nog teveel bezig was met Maurice.

"Goed dat je er bent. Ik probeer juist een interessante vraag te beantwoorden", zei Ethel. In haar spijkerbroek en nonchalante bloes zag ze er bepaald niet uit als een praktizerend heks. Maar aan de andere kant: hoe hoorde een heks er eigenlijk uit te zien? Ze moest zo'n belachelijke puntmuts op hebben zeker...

"Wat?", vroeg Raso.

"Wat moet ik doen om niet te worden verscheurd door een vampier?", las Ethel voor.

Raso glimlachte om de vraag en om de rare woordkeus: 'verscheurd'.

"Wat kun je daarop zeggen? Je in een stil hoekje verstoppen en bidden?", zei hij tenslotte.

Ethel woof de suggestie weg, "Dat is te passief. Wat dacht je van: 'Ontsnappen is onmogelijk. Bied jezelf aan, zodra je de kans krijgt, aan een vampier. Als je hem bevalt geeft hij je misschien het sacrament, zodat je zelf vampier kunt worden' ". Terwijl ze het zei typte ze de woorden al op de computer.

"Dat is haar valse hoop geven", lachte Raso opnieuw. Eén van de eerste bepalingen in de Universele Code van de Nieuwe Kliniek was dat niemand een sacrament mocht toedienen, zonder uitdrukkelijke toestemming van het Driemanschap. De reden van deze bepaling was simpel: als toegestaan zou worden dat het vuur te groot zou worden, zou het zichzelf verstikken en uiteindelijk uitdoven. De Nieuwe Kliniek was eenvoudig niet gediend van te veel leden. Met een veile grijns drukte Ethel op de "Enter"-toets en verzond het bericht al, "Ach, wat maakt het uit. Zo krijgen ze lekkere gewillige slachtoffers!"

Ze lachten vrolijk, maar dat weerhield Raso er niet van alert te blijven. Het viel hem op dat Ethel opnieuw over 'ze' praatte. Hij had al eerder gemerkt dat ze zich nadrukkelijk buiten de vampiergemeenschap stelde, ook al huisde ze tegenwoordig in het hoofdkwartier van de beweging.

"Ben je niet druk met de voorbereidingen van de Annuale?", vroeg Ethel.

Ze bedoelde de jaarlijkse viering van de vampiers, waarvan morgen de tweede editie zou plaatsvinden in en rond Chateau Gacheret.

"Een arme oude man als ik? Dat zouden ze natuurlijk niet durven vragen...", lachte Raso.

"Je bent helemaal niet oud!", zei Ethel verontwaardigd.

"Ach, schei uit", zei Raso lachend.

"Je bent hier om Maurice", stelde Ethel opeens op vlakke toon vast. Verrast door deze plotselinge en pijnlijk accurate vaststelling, slikte Raso de rest van zijn lach in. Hij knikte.

Ze zuchtte, "Je weet toch dat we alles hebben geprobeerd."

Raso zei niets.

"Je weet toch dat alle opties op zijn...?"

Hoorde Raso daar een lichte twijfel in haar stem? Hij keek Ethel onderzoekend aan en vroeg:

"Wat weet je nog meer dat je niet wilt vertellen?"

Ethel keek hem lang aan, zonder te antwoorden. Toen zuchtte ze, "Vooruit, er is nog één optie. Maar dat is niet eens een optie... Het is het niet waard het te noemen..."

"Vertel het toch eens", spoorde Raso haar aan.

"Ik heb me verdiept in de aard van de relatie van de levende wereld met het hiernamaals", begon Ethel terwijl ze het woord hiernamaals begeleidde met het maken van haakjes in de lucht met haar handen, "en ik heb uitgevonden dat het mogelijk is jezelf te vernietigen..."

"Dat zelfs je bestaan als geest wordt beëindigd?", vroeg Raso verbaasd.

"Inderdaad", Ethel knikte en fronste haar wenkbrauwen, alsof ze twijfelde of ze dit wel moest vertellen, "Je weet dat als je als geest je in deze wereld begeeft, het domein van de levenden, je op een gegeven moment als het ware wordt teruggezogen het Niets in?"

Raso knikte, natuurlijk wist hij dat.

"Nou, er is een manier die trekkracht te weerstaan, om zo nog een paar momenten langer in deze wereld te kunnen zijn. Momenten die wel fataal zullen zijn, want je banden met het Niets worden definitief verbroken en je zult tenslotte..." Ethel zocht naar een goed woord, "... imploderen ..."

Raso wreef nadenkend over zijn kin, "En wat voor een zin zou dat hebben?"

Ethel woog voorzichtig haar woorden voor ze vervolgde: "Theoretisch zou het mogelijk moeten zijn een andere, minder vaardige geest, bijvoorbeeld die van Maurice, mee te sleuren deze levende wereld in, zelfs tot in een klaarliggend lichaam ... zijn lichaam bijvoorbeeld", Ethel wees naar de bloedkist naast hen, "Normaal gesproken zouden Maurice' geest, die niet zelfstandig in staat zal zijn het lichaam in bezit te nemen, en jij terug worden geroepen in het Niets. Maar als je die roep weerstaat, je banden met het Niets als het ware verbreekt, zou je kostbare extra momenten kunnen winnen. Momenten die je dan kunt gebruiken om Maurice' geest als het ware in een houdgreep te nemen in dat lichaam, net zolang tot het lichaam die geest wel heeft geaccepteerd."

"En wat is de slagingskans?", vroeg Raso

"Laag, tenzij het lichaam in perfecte toestand zou verkeren..."

Raso zuchtte en keek mismoedig naar de kist bloed, waar de desolate resten van Maurice in dreven en beseftte dat daarvan geen sprake was, "En ikzelf zou definitief ophouden te bestaan?"

"Dat is in ieder geval zeker."

Het bleef lange tijd stil. Toen vervolgde Ethel; "Een slechte optie dus, want Maurice' lijf is verre van perfect en om jou en Maurice weer bij elkaar te krijgen is dit sowieso geen optie. Je zou jezelf moeten opofferen..."

Raso knikte instemmend.

Ethel, bijna opgelucht dat deze kwestie was uitgepraat, stond op en klopte Raso vriendschappelijk op de schouder.

"Hoe het ook zij, ik zal doorgaan met zoeken naar echte opties. Hoe zwaar ik de zaak ook inzie."

Raso knikte danbaar, "Dank je."

De volgende dag was Raso al vroeg op. In zijn lange nachtgewaad keek hij hoe reeds vele auto's waren gearriveerd op het Chateau. Vandaag was de dag van de Annuale, en Raso moest toegeven dat hem dat goed uit kwam. Sinds die mislukte poging om Maurice terug te halen was hij niet meer zo gedeprimeerd geweest. Het was tijd voor een verzetje. In het vooruitzicht van de dag die zou komen kleepte hij zich haastig aan. Geamuseerd bemerkte hij bij zichzelf dat hij opgewonden was: de jongen in hem was nog niet helemaal verdwenen. Opgetogen liep hij de trappen af om zijn vele vrienden een warm welkom te wensen.

Al snel stroomde het kasteel vol. Toen de meeste genodigden aanwezig waren werd iedereen gedirigeerd naar de imposante ontvangsthall van het kasteel. Yves Vervain sprak de bijna vijfhonderd aanwezigen voor bijna een uur geanimeerd toe. Toen hij klaar was, steeg er uit de menigte een luid applaus op.

Hierna was het tijd voor de dagactiviteit.

Chateau Gacheret was gelegen in één van de dunstbevolkte departement in Frankrijk, Ariège, dicht tegen de Pyreneeën. Het beschikte over een omvangrijk landgoed van vele honderden hectaren. Een deel van deze landerijen, een bergachtig en woest gebied van bijna vierhonderd hectare, was al een maand hermetisch afgezet door hekken en werd streng bewaakt door de Eerste Garde. Gedurende de afgelopen weken waren in dit gebied bijna duizend mensen gejaagd. De meesten van hen doolden nu al dagenlang door het onherbergzame gebied en waren wanhopig en ondervoed. Maar ze beseften nog niet wat de betekenis van hun gevangenschap was. Geen van hen wist dat ze het wild waren dat voor deze speciale dag was uitgezet en dat de jacht over een klein uur zou worden geopend.

Raso behoorde tot de vierhonderd vampiers die deelnam. De regels waren simpel; degene die de meeste slachtoffers maakte, won. Om dit te bewijzen moesten de deelnemers de duimen van de rechterhand van elk van hun slachtoffers verzamelen.

Alle deelnemers, die waren gekleed in zwarte gewaden en gezeten op paarden, verzamelden zich op het centrale plein, binnen de muren van Chateau Gacheret. Om twaalf uur stipt zou de ophaalbrug worden neergelaten en zou de jacht beginnen. Yves keek met de air van een Middeleeuws heerser vanaf het balkon toe op de massa paarden en mensen en paarden beneden hem. Het was een imponerend gezicht. Het hele plein krioelde van mens en dier, de paarden dampden en de speciale rode kleden die over elk paard waren gedrapeerd gaven het geheel een bijna obscure sfeer.

Om precies twaalf uur gaf Yves door een ferme armbeweging het startsein en met een ratelend geluid werd de ophaalbrug in gang gezet. Raso bevond zich in de voorste gelederen, en was alert. Hij was van plan om als eerste weg te zijn. Toen de ophaalbrug nog maar voor iets meer dan de helft was neergelaten, gaf hij zijn paard al de sporen. Het dier sprong weg uit de massen. Zonder aarzelen stuurde Raso het paard aan op de brug. Het paard gehoorzaamde feilloos zijn berijder, spurtte met ferme sprongen het hellende vlak van de loopbrug op en sprong zonder te twijfelen. Zonder problemen kwamen paard en ruiter neer aan de andere zijde van de slotgracht. Raso keek om zich heen en zag dat nu pas andere deelnemers zich losmaakten uit de massa. Dat leek het definitieve startsein en meteen leken alle paarden zich in beweging te zetten richting de smalle doorgang van de poort.

Maar Raso was reeds op weg. Hij boog zich diep over het paard en spoorde het onophoudelijk aan. In galop overbrugden ze de open vlakte tussen kasteel Gacheret en het jachtgebied. Achter zich hoorde Raso het gedonder van de hoeven van de bijna vierhonderd paarden achter zich en gaf zijn paard nog eens de sporen. Hij wilde als eerste het terrein in zijn. Hij kende het gebied bijzonder goed en had reeds zijn ideeën over waar zich veel mensen zouden kunnen verstoppen. Toen hij de ingang naar het jachtgebied passeerde, een opening in het hoge hek waar aan weerszijden een gardist stond opgesteld, had Raso de helft van zijn voorsprong verloren. Maar hij wist dat het genoeg was. Hij reed een dicht bebost gebied in en koos als snel een nauwelijks zichtbaar pad tussen de bomen en de rotsen. Koortsachtig joeg hij zijn paard voort over de harde

rotsbodem. Na honderd meter keek hij achterom en zag hij tot zijn tevredenheid dat hij niet gevolgd was. Pas toen liet hij de teugels enigszins vieren.

Raso bleef lange tijd het pad volgen. Alert om zich heen kijkend reed hij door tot er zich rechts van hem een rotsmassief verhief. Raso wist dat hier vele grotten in te vinden waren. Hij steeg af van zijn paard, bond deze aan een boom, en zette zijn tocht te voet voort. Voorzichtig sloop hij door de woeste begroeiing. Als hij de aard van mensen ook maar enigszins kende, dan wist hij dat ze de neiging hadden in moeilijke situaties samen te klonteren. Tenslotte waren mensen sociale dieren. En hij wist ook dat ze zouden proberen een schuilplaats te vinden. Een grot of zo. Raso zocht voorzichtig zijn weg langs wat leek op een wildspoor. Op een gegeven moment verwijderde de begroeiing zich en kwam hij bij een smal bergbeekje dat tussen de rotsen doorliep. Hij zocht een doorwaadbare plaats en stak over. Intussen keek hij speurend om zich heen en opeens viel zijn blik op de kleine gebukte gestalte van een jong meisje, iets verder aan de bergbeek. In haar kortje rokje en topje zag ze er bijna aandoenlijk uit in deze barre en ombarmhartige omgeving.

Het leek wel of het meisje voelde dat ze ontdekt was, want ze leek te verstijven. Terwijl Raso als een roofdier naderbij kwam, kwam ze langzaam overeind. In haar hand had ze een oude plastic frisdrankfles die ze had gevuld met water. Toen zag ze hem. Raso deed nog enkele stappen naderbij voor ze de fles wezenloos uit haar handen liet glijden, zich omdraaide en begon te rennen. Hij begon haar meteen achterna te rennen. Zijn zwarte gewaad wapperde om zijn lijf. "Ze zou toch niet zo dom zijn me naar haar metgezellen te leiden?", dacht Raso tijdens het rennen. Hij verhevigde zijn inspanningen en haalde haar nu snel in. Hij zag dat één van haar zomerschoentjes was losgeraakt. Ze zou nu snel door hem gepakt zijn. Toen verdween ze onverwacht om een rotspartij. Na een paar seconde later volgde Raso. Hij hield zijn pas in toen hij de grot zag, waar bij de ingang een tiental mensen gehurkt zaten rondom een miserabel vuurtje. Raso inspecteerde vlug zijn omgeving. Aan weerszijden van hem verhieven zich rotsen. Zijn slachtoffers konden nergens anders heen, oordeelde hij tevreden, ze waren in een hoek gedreven. Met een stevige tred begon hij op hen toe te lopen.

De mensen waren verstijfd bij zijn verschijning, en kropen nu angstig bij elkaar. Het meisje dook buiten haar zinnen van angst in de armen van een oudere vrouw. Raso zag dat één persoon de grot inrende. Nutteloos, wist Raso. Hij had deze grot al eerder verkend en wist dat die doodliep. "Wie ben je? En wat wil je?", vroeg een man die zich uit de groep losmaakte. Hij zag er oud en ongezond uit en Raso voorzag dat zijn bloed niet zo goed zou smaken. Hij besloot zich maar aan een paar van de anderen te goed te doen. In een glimp had hij al een paar aantrekkelijke exemplaren gezien die goed bloed moesten hebben.

"Eén vraag tegelijk", zei Raso terwijl hij vriendelijk glimlachend zijn handpalmen aan hem toonde maar bleef doorlopen.

"Wat wil je?", vroeg de man snel.

"Jullie leven en jullie duimen", zei Raso, "En van enkelen jullie bloed."

De mensen doken onthutst door dit eerlijke antwoord verder terug. Bijna tegelijk kwamen twee mannen te voorschijn uit de grot. Beide hadden een lange stok in de hand waaraan aan één zijde een scherpe punt was gesneden.

"Godverdoemde vampier!", brulde de ene, een potige vent, die er door zijn idiote haarband uitzag als Rambo. Brullend stormde hij op hem af, met zijn speer vooruit gestoken. De tweede, een tanige jongeman volgde hem op de voet.

Raso glimlachte om zoveel overmoed. Hij bleef stil staan en wachtte de aanval geduldig af. Op het laatste moment, toen Rambo al vlak bij was gekomen en in een glimp misschien wel dacht dat zijn aanval zou slagen, stapte Raso opzij en sloeg de speer uit diens hand. Het wapen brak en viel nutteloos op de grond. De man liet zich niet ontmoedigen en haalde uit met zijn linkervuist. Raso ontdook de slag en schopte met de punt van zijn voet venijnig in Rambo's edele delen. Hij raakte hem vol en de man kromp grommend van de pijn ineen.

Op hetzelfde moment sloeg de jongen toe, maar de stoot met zijn speer was krachteloos en zonder overtuiging. Raso pakte de schacht van de speer en trok de jongen in één ferme ruk naar zich toe. Zonder dat de jongen nog in staat was zichzelf te verdedigen plaatste Raso zijn beide handen als bankschroeven op zijn hoofd, rukte de huid van zijn hals los en vond feilloos zijn slagader. Terwijl hij gulzig dronk van het bloed zag hij hoe de mensen bij de grot kermend en misselijk van angst het duister van de grot invluchtten.

De jongen leefde nog steeds, maar toen Raso genoeg bloed had gehad, draaide hij een snelle beweging diens hoofd om. Het kenmerkende krakende geluid, als van een bevroren rode kool die met een bot mes wordt doorgesneden, bewees dat zijn rugwervel gebroken was. Raso liet het slappe lijk uit zijn armen glijden.

Op hetzelfde moment voelde hij hoe iets zwaars op zijn rug neer viel. Raso draaide zich om. Het was de onvermoeibare Rambo, zag hij. Geïrriteerd door de onvoorzienbare klap viel hij aan. Hij sloeg de man direct op zijn adamsappel. Rambo hapte naar adem en bracht zijn handen verbijsterd naar zijn keel. Dit gaf Raso de gelegenheid met zijn voet in diens buik te schoppen. Rambo stootte een gepijnigde kreet uit en zakte op de grond. Raso stapte op hem toe en pakte hem bij zijn hoofd. De man verweerde zich nog steeds en probeerde hem van zich af te slaan. Snel en beslist plaatste Raso een kopstoot. Dat was teveel voor zijn slachtoffer, die verslakte in zijn ijzeren houdgreep. Raso bewoog zijn hoofd naar diens slachtoffer, ontblootte de ader en begon te drinken. Het bloed had een sterke, aromatische smaak. Vergenoegd voelde hij hoe het rijke bloed zijn warme buik bereikte. Hij voelde zich heerlijk.

Tenslotte liet hij zijn slachtoffer op de grond zakken. Terwijl hij zijn mond afveegde, als een kind dat zojuist een glas karnemelk te snel heeft gelegegd, pakte met zijn andere hand een voorwerp uit een van de zakken van zijn gewaad. Het was een sigarenknipper, waarvan de messen zo scherp waren dat ze moeiteloos dood menselijk bot gingen.

Nadat Raso de twee rechterduimen had bemachtigd gleden zijn blik naar de donkere ingang van de grot. Er viel daarbinnen nog wat te oogsten en het was de hoogste tijd daar mee te beginnen.

Die avond werd Raso gevierd als de winnaar van de Jachtpartij. Hij had in totaal vijftien duimen verzameld. Nadat hij de elf duimen had verzameld van het groepje mensen bij de grot, was hij teruggegaan naar de plek waar zijn paard stond en daar gestuit op vier mannen die er met zijn paard vandoor hadden willen gaan. Raso had er een amusant spel van gemaakt en ze één voor één, gezeten op zijn paard, opgejaagd. Ze waren allemaal een pijnlijke dood gestorven. Tevreden lachend nam Raso de complimenten van de overige deelnemers in ontvangst. Hij merkte tot zijn genoegen dat niemand afgunstig was. Niet zo gek: het was een mooie jacht geweest en iedereen was voldoende aan zijn trekken gekomen. Opgetogen en luid lachend vertelden ze aan elkaar hoe ze hun slachtoffers hadden gedood.

Later op de avond vond het feestmaal plaats. Het werd een vorstelijk diner, waarbij het voedsel en de drank rijkelijk aanwezig waren. Maar ook was er vers levend bloed voor iedereen. Niet zo gek; de catacomben van het kasteel bevatten een schier oneindige hoeveelheid slachtoffers. Tijdens de gehele avond zat Raso aan de rechterhand van Yves. Met Lesley zaten ze achter de tafel waar ooit koningen en keizers gezeteld moesten hebben, op een verhoging hoog verheven boven de andere aanwezigen in de grote feestzaal. Maar, sterker nog, Raso voelde zich ook een koning. Met een sterk gevoel van trots en besepte hij dat ze gedrieën de nieuwe koningen van de wereld waren. En niemand kon hen tegenhouden!

